

บทที่ 2

ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม

การถกเถียงปัญหา "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" มีประเด็นที่ต้องพิจารณา 2 ประการ ประเด็นแรกนั้นมีความสำคัญมากคือ พิจารณาว่า คำถามนี้เป็นคำถามที่มีความหมายในเชิงปรัชญาหรือไม่ ประเด็นต่อไปที่ต้องพิจารณาคือ คำตอบที่มีการเสนอมานั้น ถูกต้องหรือไม่

ความคิดที่ปฏิเสธการถามคำถามนี้อย่างมีความหมาย เสนอปัญหาที่สำคัญสองประการ ประการแรก เมื่อเรากล่าวว่า การกระทำหนึ่งควรกระทำโดยอ้างอิงถึงคุณลักษณะบางประการของการกระทำ เช่น ความดีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำนั้น หรือความสุขของผู้กระทำที่จะได้รับ เราสามารถให้ข้อพิสูจน์หรือข้ออ้างเหตุผลประการใดได้หรือไม่ ที่จะแสดงว่า ความรู้สึกว่าควรในทางศีลธรรมสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในลักษณะประการนั้นของการกระทำ พริชาร์ด (H.A. Prichard) เป็นผู้เสนอปัญหานี้ขึ้นมา ประการที่สอง ถ้าคำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" สามารถเข้าใจได้ในรูปแบบของคำถามที่กำลังถามว่า "ทำไมคนคนหนึ่งจึงควรทำในสิ่งที่ถูกต้อง" โดยที่ความถูกต้องของการกระทำมีนัยในตัวเองว่า เป็นสิ่งที่ควรกระทำ ดังนั้น สิ่งที่เราากำลังถามอยู่ก็คือ "ทำไมคนคนหนึ่งจึงควรทำในสิ่งที่ควรทำ" คำตอบของคำถามนี้อยู่นอกขอบเขตการใช้เหตุผล ทูลมิน (Stephen E. Toulmin) เป็นผู้เสนอปัญหานี้ ในที่นี้ จะได้นำเสนอเหตุผลของนักปรัชญาทั้งสอง

พริชาร์ดได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักปรัชญาศีลธรรมที่ผ่านมา ในการศึกษาปัญหาทางศีลธรรมไว้ในบทความที่ยอมรับกันในวงการปรัชญาศีลธรรมว่าเป็นบทความคลาสสิกของเขา ชื่อ "Does Moral Philosophy Rest on a Mistake?" โดยหยิบยกคำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" ขึ้นมาพิจารณา เขาเห็นว่านักปรัชญาศีลธรรมที่ผ่านมาต่างพยายามเสนอข้อพิสูจน์ต่อคำถามนี้ ข้อพิสูจน์ที่กล่าวถึงก็คือ ข้อพิสูจน์เชิงเหตุผลต่อความรู้สึกเชิงบังคับ หรือพันธะทางศีลธรรม

พริชาร์ดเสนอว่า แนวทางในการพิสูจน์ที่เป็นไปได้ที่จะแสดงให้เห็นว่าการกระทำหนึ่งควรกระทำ มีอยู่สองทางคือ 1) แสดงให้เห็นว่า การกระทำนั้นเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์หรือความสุขของผู้กระทำ หรือ 2) แสดงให้เห็นว่า การกระทำนั้นเกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางคุณค่าบางอย่างที่เรายอมรับ เช่น ความดี กล่าวคือ เมื่อเราเข้าใจว่าการกระทำหนึ่งดี ซึ่งอาจจะดีโดยตัวมันเอง หรือนำไปสู่สิ่งอื่นซึ่งเป็นสิ่งที่ดี ความเข้าใจเช่นนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกว่า เราควรทำสิ่งนั้น

พริชาร์ดได้วิเคราะห์ความเป็นไปได้ของทั้งสองกรณีดังกล่าว และได้แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวที่เกิดขึ้นดังนี้

แนวทางแรก การแสดงให้เห็นว่าการกระทำหนึ่งควรกระทำเพราะการกระทำนั้นจะเป็นความสุข หรือนำมาซึ่งความสุขแก่ผู้กระทำเอง

แนวทางนี้เป็นความพยายามอย่างหนึ่งที่มีมานานในวงการปรัชญาศีลธรรม โดยพยายามแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในตัวเองของความล้มพันธ์อันจำเป็นระหว่างหน้าที่กับผลประโยชน์ พริชาร์ดเห็นว่า แม้ความพยายามนี้จะประสบผลสำเร็จ ซึ่งเขาเชื่อว่าไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ ก็ไม่ได้แสดงให้เห็นว่า สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ "ควรกระทำ" ได้อย่างไร

ข้อวิเคราะห์ของเขาต่อเรื่องนี้คือ ประโยชน์และความสุขที่เกิดขึ้นในการกระทำหรือที่เป็นผลของการกระทำมีความเกี่ยวข้องกับผู้กระทำในฐานะที่เป็นความปรารถนาหรือความต้องการของผู้กระทำ ส่วนความรู้สึกทางพันธะที่ว่าควรกระทำหนึ่งควรกระทำ ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับการใดกับความต้องการที่ผู้กระทำมีต่อผลของการกระทำ หรือต่อการกระทำเอง การปฏิเสธความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่งนี้ เป็นเช่นเดียวกับที่คานท์ (Kant) แบ่งระหว่างการบังคับอย่างมีเงื่อนไข (hypothetical imperative) กับการบังคับโดยเด็ดขาด (categorical imperative) ออกจากกัน พริชาร์ดกล่าวว่า

รูปแบบของคำถามว่า 'ทำไมเราจึงควรทำสิ่งนี้...' แสดงนัยของภาวะที่ผู้กระทำไม่สมัครใจ หรือไม่ยินดียินร้ายต่อการกระทำ และเราถูกนำเข้าสู่เงื่อนไขของความสมัครใจโดยคำตอบ... แน่นนอน คำตอบนี้ไม่ใช่คำตอบ เพราะไม่สามารถทำให้เรายอมรับว่าเราควรจะทำมันเพียงแต่ทำให้เราต้องการจะทำ (Prichard, in Ross, ed. 1969: 3)

แนวทางที่สอง ความเข้าใจว่า "ควร" หรือพันธะทางศีลธรรม เกิดขึ้นจากความเข้าใจว่า "ดี" ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ

เพื่อไม่ให้การอ้างถึง "ดี" ในที่นี้พบปัญหาเช่นเดียวกับแนวทางแรก การอ้างถึง "ดี" ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำต้องไม่รวมทัศนคติที่ว่าความเข้าใจว่าบางสิ่งดี ปลูกเร้าความปรารถนาของผู้กระทำที่มีต่อสิ่งนั้น ส่วนความเข้าใจว่าการกระทำหนึ่งควรกระทำ ต้องเนื่องจากผู้กระทำเข้าใจว่าการกระทำนั้นดี ไม่ใช่เพราะต้องการความดีนั้น

ลักษณะหนึ่งของการอ้างเหตุผลในแนวทางนี้คือ การอ้างว่าความดีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำนั้น เชื่อมโยงถึงความรู้สึกเชิงบังคับหรือพันธะซึ่งถูกปลูกเร้าขึ้นมา จากการนึกถึง การกระทำและความดีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำนั้น กล่าวคือ ความดีของการกระทำเป็นทั้งแรงจูงใจชนิดหนึ่งและเป็นนัยเชิงพันธะ

ปัญหาของการอ้างในลักษณะนี้คือ トラบิตที่นัยที่ว่าเราควรทำการกระทำหนึ่งสืบเนื่องมาจากความดีของการกระทำนั้น ความเข้าใจในความดีนี้จะต้องยอมรับสมมติฐานที่ว่า ควรกระทำไว้ก่อนแล้ว ปัญหาจึงกลายเป็นว่าความสำนึกในความดีของการกระทำ ได้ยอมรับความสำนึกในความถูกต้องของการกระทำไว้ก่อนแล้ว ขณะที่ปัญหาที่ต้องพิสูจน์คือ ความสำนึกในความดีของการกระทำก่อให้เกิดความสำนึกถึงความถูกต้องของการกระทำ การอ้างในลักษณะที่กล่าวถึงนี้ จึงไม่ช่วยในการตอบปัญหา เสมือนเอาคราดไปวางไว้ข้างหน้า

การอ้างเหตุผลอีกลักษณะหนึ่งคือ พิจารณาแรงจูงใจในแง่ที่เราคิดว่าการกระทำนั้นดี เป็นความต้องการที่ดีในตัวเอง ซึ่งไม่มีขิงพันธะอย่างที่มีในกรณีแรก ความสำนึกในความดีแบบนี้ไม่สามารถทำให้เกิดขิงพันธะของการกระทำขึ้นมาได้เพราะเราไม่สามารถที่จะรู้สึกขึ้นมาได้ว่า เราควรที่จะทำการกระทำซึ่งอยู่ภายนอกสมมติฐาน (ex hypothesis) ที่ถูกกระตุ้นให้เกิดขึ้นโดยความต้องการเพียงอย่างเดียว

ปัญหาทั้งสองประการที่กล่าวถึงนี้ เป็นภาวะที่อยู่ระหว่างเขาควาย (dilemma) อย่างหนึ่งของความพยายามที่จะเข้าใจ "ควร" จาก "ดี" พริชาร์ดชี้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ เกิดจากความผิดพลาดที่วางความถูกต้องของการกระทำอยู่บนความดีของการกระทำ ซึ่งความดีนี้แสดงนัยที่เป็นแรงจูงใจ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ความถูกต้องหรือความผิดของการกระทำไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องแรงจูงใจเลย เขาอธิบายถึงความแตกต่างไว้ดังนี้

ความถูกต้องของการกระทำเกี่ยวข้องกับกรกระทำ ไม่ใช่ในความหมายเต็มทั้งหมดของคำว่าการกระทำซึ่งรวมเอาแรงจูงใจเข้ามาในการกระทำ แต่ในความหมายที่แคบและสามัญกว่าซึ่งเราได้แยกการกระทำออกจากแรงจูงใจของการกระทำ และให้ความหมายของการกระทำว่าเป็นบ่อเกิดทางความสำนึกต่อบางสิ่ง เป็นบ่อเกิดของความสำนึกของบุคคลซึ่งในโอกาสที่ต่างกัน จะถูกกระตุ้นด้วยแรงจูงใจที่ต่างกัน (Prichard, in Ross, ed. 1968: 6)

พริชาร์ดมีความเห็นว่า เมื่อเรากล่าวถึงแรงจูงใจ เรากำลังกล่าวถึงทิศทางเฉพาะทิศทางใดทิศทางหนึ่งที่กำหนดให้กับการกระทำ ซึ่งเมื่อการกระทำหนึ่งเกิดจากแรงจูงใจ การกระทำนั้นก็จะถูกผลักดันไปตามทิศทางนั้น และเมื่อเรากล่าวถึงพันธะต่อการกระทำ เราในฐานะผู้รู้สึกถึงพันธะก็จะถูกผลักดันให้กระทำการกระทำนั้น ซึ่งเขาเห็นว่า การเสนอให้นำความรู้สึกทางพันธะไปเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ เท่ากับเป็นการเสนอให้เราถูกผลักดันไปสู่การกระทำที่กำลังถูกผลักดัน เขากล่าวว่า

การที่รู้สึกว่าคุณควรจ่ายเงินตามใบเก็บเงิน คือการผลักดันตัวฉันไปยังการจ่ายเงิน แต่สิ่งที่คุณสามารถถูกผลักดันไปสู่ต้องเป็นการกระทำหนึ่งเสมอ และต้องไม่ใช่การกระทำที่เกิดจากแรงจูงใจเฉพาะ ที่ผลักดันฉันไปในทิศทางเฉพาะทิศทางใดทิศทางหนึ่ง มิฉะนั้นก็จะเป็นว่าคุณควรถูกผลักดันไปสู่การถูกผลักดัน ซึ่งเป็นไปไม่ได้² (Prichard, in Ross, ed. 1968: 7)

เขาเห็นว่าแนวทางที่สองนี้ เป็นการเสนอให้เปลี่ยนจาก "ฉันควรทำอย่างนั้นๆ" ไปสู่ความหมายที่ว่า "ฉันควรถูกผลักดันไปสู่การกระทำที่มีทิศทางเฉพาะ" ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นไปไม่ได้ที่ยกมาข้างต้น ความเป็นไปไม่ได้ที่กล่าวถึงนี้อาจจะเข้าใจได้ 3 แบบดังนี้ แบบแรก ถ้าความเข้าใจต่อการถูกผลักดันเป็นสิ่งที่สมบูรณ์ในคำว่า "ถูกผลักดัน" ความเข้าใจต่อ "การถูกผลักดัน" ในคำที่สองก็เป็นสิ่งที่ว่างเปล่า แนวทางที่สองนี้จึงเสนอสิ่งที่ว่างเปล่าบางอย่าง หรือแบบที่สอง ถ้าความเข้าใจ "การนำไปสู่" ในข้อความข้างต้น หมายถึงภาวะที่เคลื่อนจากการที่ไม่ได้ถูกผลัก

ดันไปสู่ภาวะการถูกผลักดัน การกล่าวคำว่า "ถูกผลักดัน" ใน "ฉันทควรถูกผลักดันไปสู่การถูกผลักดัน" ก็เป็นการกล่าวที่ขัดแย้งในตนเอง เพราะเสนอความเข้าใจทั้งภาวะที่ถูกผลักดันและภาวะที่ไม่ถูกผลักดันในขณะเดียวกัน หรือแบบที่สาม ถ้าการถูกผลักดันของฉันทเรียกร้องการถูกผลักดันอีกอันหนึ่ง ซึ่งจะเป็นตัวทำให้เกิดการถูกผลักดันขึ้นมา คือ ฉันทควรถูกผลักดันไปสู่การถูกผลักดัน การถูกผลักดันอันใหม่นี้ ก็จำเป็นต้องเรียกร้องการถูกผลักดันอีกอันหนึ่ง ที่จะทำให้เกิดการถูกผลักดันขึ้นมาเช่นกัน ถ้าเช่นนั้นก็จะเห็นว่า ฉันทควรถูกผลักดันไปสู่การถูกผลักดันไปสู่การถูกผลักดัน และเป็นเช่นนี้อย่างไม่สิ้นสุด ความเข้าใจประการนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้

จากข้อวิเคราะห์ของพริชาร์ดต่อแนวทางพิสูจน์ที่หนึ่งและสองข้างต้น แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจในพันธะทางศีลธรรมของการกระทำ ไม่สามารถเกิดขึ้นจากความเข้าใจในสิ่งอื่น ซึ่งไม่ใช่ตัวพันธะเอง ไม่ว่าจะความเข้าใจนั้นจะเป็นคุณสมบัติที่เป็นวัตถุเชิงธรรมชาติ เช่น ประโยชน์หรือความสุข หรือคุณสมบัติที่ไม่ใช่คุณสมบัติเชิงวัตถุทางธรรมชาติ เช่น ความดี สิ่งนี้เป็นเหตุผลโดยอ้อมที่จะสนับสนุนความเข้าใจของเราที่มีต่อพันธะทางศีลธรรม ซึ่งเขาเรียกความเข้าใจนี้ว่าธรรมชาติที่แท้จริงของความเข้าใจพันธะทางศีลธรรม

พริชาร์ดอธิบายถึงธรรมชาติของความเข้าใจพันธะทางศีลธรรมไว้ดังนี้ ความรู้สึกทางพันธะ หรือความถูกต้องของการกระทำ เป็นสิ่งที่บุคคลสามารถเข้าใจได้โดยทันทีทันใด หรือเป็นไปอย่างสมบูรณ์ โดยไม่สืบความมาจากสิ่งอื่น ความถูกต้องของการกระทำ (เช่น ไปเยี่ยม ก ที่โรงพยาบาล) สังเกตได้จากการที่การกระทำนั้นก่อให้เกิดบางสิ่งที่แน่นอน (เช่น ความพึงพอใจของ ก) สมมติว่า A ขึ้นภายในสถานการณ์ที่อยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ที่แน่นอน B ระหว่างผู้กระทำต่อบุคคลอื่น หรือต่อธรรมชาติของตัวเอง (เช่น ก เป็นน้ำและป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล) บัจฉัยที่จำเป็นต่อการเข้าใจความถูกต้องของการกระทำ มีอยู่ 2 ประการ คือ 1) การติดตามผลของการกระทำเพื่อที่จะทำให้เราเห็นจริงว่าในการกระทำนั้น เราควรทำให้เกิด A เช่น เราอาจจะไม่รู้ถึงความผิดของการเล่าเรื่องเรื่องหนึ่ง จนกระทั่งเข้าใจว่าการทำเช่นนั้น อาจจะเป็นการทำร้ายความรู้สึกของผู้ฟัง 2) เราอาจจะต้องรวมเอาความสัมพันธ์ B ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของการกระทำ เช่น เราอาจจะไม่เข้าใจถึงพันธะในการให้ของขวัญแก่ X จนกระทั่งเราระลึกถึงความกรุณาที่เขาเคยให้แก่เรา (Prichard, in Ross, ed. 1968: 7-8) จากคำอธิบายของพริชาร์ดที่ให้มานี้ ความรู้สึกทางพันธะสามารถเกิดขึ้นมาได้ทันทีทันใด จากขบวนการคิดในลักษณะทั่วไปของ 1 และ 2 ซึ่งไม่ได้เป็นขบวนการคิดทางศีลธรรม ข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่งในความคิดที่พริชาร์ดเสนอมานี้คือ การเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใดของความรู้สึกเชิงพันธะทางศีลธรรม ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างไม่มีกฎเกณฑ์ หรือโดยอัจฉัตตญาณ (intuition) แต่เพียงอย่างเดียว แต่มีลักษณะของความเป็นเหตุผลบางอย่างที่ความรู้สึกทางพันธะได้รับการสนับสนุนจากข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องใน 1 และ 2 คือผลของการกระทำ และการมองจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำกับผู้ที่ได้รับผลของการกระทำ ซึ่งการสนับสนุนในที่นี้ ไม่ได้เป็นไปตามการอ้างเหตุผลทางตรรกวิทยาอย่างไรก็ตาม พริชาร์ดไม่ได้เห็นถึงความเป็นเหตุผลของพันธะทางศีลธรรมในลักษณะนี้ ซึ่งความ

เป็นเหตุผลในลักษณะที่กล่าวถึงนี้จะนำมาพิจารณาอีกครั้งในบทที่ 4

แม้พริชาร์ดจะไม่ได้พิจารณาความเป็นเหตุผลของพันธะทางศีลธรรม ตามที่กล่าวข้างต้น แต่เขาก็ตระหนักถึงความสำคัญของขบวนการคิดใน 1 และ 2 ในฐานะข้อพิจารณาที่เป็นที่มาของการเกิดขึ้น(อย่างทันทีทันใด) ของความรู้สึกเชิงพันธะทางศีลธรรม ซึ่งเขาเสนอว่า การที่จะเข้าใจว่า พันธะกรณีหนึ่งเป็นพันธะที่จะต้องทำจริงหรือไม่ ไม่สามารถเข้าใจได้จากข้อพิสูจน์ทางเหตุผล เพราะความรู้สึกที่ว่า สิ่งหนึ่งควรกระทำเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในความสำนึกที่ไม่เกี่ยวข้องกับการไตร่ตรองทางเหตุผล และเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนขบวนการใช้เหตุผล แต่จะเข้าใจได้โดยการย้อนกลับไปพิจารณาธรรมชาติของพันธะกรณีนั้นๆ คือกลับไปพิจารณาถึงปัจจัยที่ 1 และที่ 2 ข้างต้น และเขายังเสนออีกว่า สิ่งนี้เป็นข้อผิดพลาดของนักปรัชญาศีลธรรมที่จะก้าวออกจากขอบเขตของศีลธรรม และพยายามหาข้อพิสูจน์ที่ไม่มีนัยทางศีลธรรม มาสนับสนุนความรู้สึกที่เป็นพันธะทางศีลธรรม เมื่อกำลังถามว่า ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม หรือโดยคำถามของพริชาร์ดเองที่ว่า มีเหตุผลจริงหรือไม่ที่ว่า ทำไมฉันจึงยอมทำในสิ่งที่ฉันยอมรับอยู่เสมอว่าฉันควรทำ เขาเห็นว่าการพยายามหาข้อพิสูจน์ให้กับคำถามนี้ ไม่ว่าจะ เป็นข้อพิสูจน์จากความสุข ความดี ฯลฯ ของการกระทำ ล้วนแต่เป็นการ "ย้ายข้อสงสัย" ที่มีอยู่เดิม คือ จากข้อสงสัยที่ว่า พันธะเหล่านี้เป็นพันธะจริงหรือไม่ มาสู่ความต้องการที่จะให้เชื่อว่า สิ่งนี้เป็นพันธะจริงจากการพิสูจน์ ซึ่งสิ่งนี้แตกต่างไปจากความเข้าใจเบื้องต้นของความรู้สึกเชิงพันธะทางศีลธรรม ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการไตร่ตรองทางเหตุผล พริชาร์ดเห็นว่าความต้องการนี้เป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล และไม่ว่าจะมีคำตอบใดที่ได้จากการพิสูจน์นี้ คำตอบเหล่านั้นก็จะไม่เข้าใกล้ความต้องการเริ่มแรกของคำถามนี้เลย

เราอาจจะทำความเข้าใจปัญหาที่พริชาร์ดเสนอได้ดังนี้คือ เมื่อเราสงสัยว่า มีเหตุผลหรือไม่ ที่ว่าทำไมฉันจึงควรทำสิ่งที่ฉันยอมรับอยู่เสมอว่าฉันควรทำ ความรู้สึกที่ว่า "ควร" ที่เรียกร้องเหตุผลมาสนับสนุนนี้ เป็นความรู้สึกทางศีลธรรม ซึ่งเหตุผลจะต้องทำให้เกิดขึ้น กล่าวคือ ข้อพิสูจน์ที่เป็นคำตอบของคำถามนี้ จะต้องทำให้ผู้ถามเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า เขาควรกระทำ ซึ่งสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ เพราะความรู้สึกว่า "ควร" ไม่สามารถเกิดขึ้นจากขบวนการคิดไตร่ตรองทางเหตุผล กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คำถามนี้เป็นคำถามที่แสดงนัยทางศีลธรรม และเมื่อใดที่คำถามนี้เรียกร้องข้อพิสูจน์ทางเหตุผล คำถามนี้จะ เป็นคำถามที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล เพราะข้อพิสูจน์ทางเหตุผลเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น และเป็นไปไม่ได้ที่จะแสดงให้เห็นถึงพันธะทางศีลธรรม

การเสนอความคิดที่ว่า พันธะทางศีลธรรม เป็นสิ่งที่เข้าใจได้โดยตรง ไม่ขึ้นอยู่กับความเข้าใจประการอื่นที่ไม่ใช่ศีลธรรม และความรู้สึกทางพันธะนี้เป็นพื้นฐานของหลักการทั้งหมดของศีลธรรม ศีลธรรมตามความเข้าใจในลักษณะนี้ ก็จะเรียกได้ว่าเป็นระบบศีลธรรมที่มีพื้นฐานอยู่ในตัวเอง อย่างไรก็ตาม การเสนอว่าศีลธรรมเป็นระบบที่มีพื้นฐานอยู่ในตัวเอง ไม่จำเป็นจะต้องปฏิเสธการตรวจสอบศีลธรรมด้วยหลักเกณฑ์อื่น โดยเฉพาะหลักเกณฑ์ของความเป็นเหตุผล ซึ่งเราสามารถตรวจสอบว่า ระบบศีลธรรมระบบหนึ่งมีความเป็นเหตุผลหรือไม่ การตรวจสอบนี้ยังคงกระทำได้เสมอ ตราบใดที่ความเป็นเหตุผลไม่ได้ถูกนิยามด้วยศีลธรรม หรือมีความหมายเท่ากับ

การทำตามศีลธรรม ดังนั้น คำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" จึงยัง คงเป็นคำถามที่มีความหมายได้ ถ้าไม่ตีความคำถามนี้ ในฐานะคำถามทางศีลธรรมหรือไม่พิจารณาว่า ข้อตัดสินจากเกณฑ์ของความ เป็นเหตุผลต่อศีลธรรมเป็นการแสดงถึงพันธะทางศีลธรรมในการที่จะทำตามศีลธรรม

สติเฟน ทูลมินเสนอคำถาม"ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม"ในรูปคำถามที่ว่า "ทำไมบุคคลจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง" และเสนอว่า สิ่งนี้ที่คำถามนี้ต้องการก็คือ คำตอบที่มีลักษณะทั่วไป ที่สามารถเป็นข้อสนับสนุนให้กับศีลธรรม ในฐานะที่เป็นองค์รวมทั้งหมด ไม่ใช่เพียงกฎข้อใดข้อหนึ่งของศีลธรรม เขาชี้ถึงปัญหาของคำถามนี้ไว้สองประการดังนี้

ปัญหาประการแรก คำถามนี้แสดงรูปแบบของคำถามทางจริยศาสตร์ แต่ไม่สามารถอยู่ภายในขอบเขตการใช้เหตุผลทางจริยศาสตร์ ซึ่งทูลมินเห็นว่า การใช้เหตุผลทางจริยศาสตร์อาจจะสามารถให้ความชอบธรรมกับการกระทำสิ่งหนึ่ง ที่ตรงข้ามกับการกระทำอีกสิ่งหนึ่ง หรือการปฏิบัติทางสังคมแบบหนึ่ง ที่ตรงข้ามกับการปฏิบัติทางสังคมอีกแบบหนึ่ง แต่ในกรณีที่ไม่มีการเลือก การใช้เหตุผลทางจริยศาสตร์จะไม่มีประโยชน์อะไรเลย ในกรณีของคำถาม ทำไมบุคคลจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง คำถามนี้ไม่สามารถเสนอทางเลือกทางใดทางหนึ่งออกมาได้ เพราะ หากเสนอว่า บุคคลควรทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นอกเสียจากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งนี้ที่คำตอบนี้เสนอ ก็จะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเอง ในกรณีที่ไม่มีทางเลือกให้เช่นนั้น การใช้เหตุผลทางจริยศาสตร์ ไม่สามารถนำมาใช้ในการตอบคำถามนี้ได้

ปัญหาประการที่สอง ถ้าจะพิจารณาคำถามนี้มากกว่าการเป็นคำถามทางจริยศาสตร์โดยเรียกเรื่องข้อสนับสนุนทางเหตุผลต่อจริยศาสตร์หรือศีลธรรมในส่วนทั้งหมด ก็ไม่สามารถหาข้อสนับสนุนตามที่ต้องการนี้ได้ ทูลมินเสนอว่า ในจริยศาสตร์หรือศีลธรรม มีสิ่งที่เรียกว่า ความเชื่อที่เป็นเหตุผล ซึ่งเขาให้ความหมายของความเชื่อที่เป็นเหตุผลนี้ว่า เป็นความสอดคล้องระหว่างระดับความมั่นใจของการทำตามหลักการนั้น กับความน่าฟังปรารถนาของหลักการนั้น เมื่อพิจารณาจากประสบการณ์การนำไปปฏิบัติของคนในชุมชน ทูลมินกล่าวว่า "ประสบการณ์เหล่านั้นจะเพิ่มระดับ 'ความน่าฟังปรารถนา' ของหลักการ ซึ่งหมายถึงการเพิ่มระดับของความเชื่อมั่นในหลักการนั้น และถือเป็นเรื่องที่มีเหตุผลที่จะยืนยันและปฏิบัติตามหลักการนั้น" (Toulmin 1950: 164)

ความมั่นใจในการปฏิบัติตามหลักการหนึ่ง จะสอดคล้องกับความน่าฟังปรารถนาของหลักการนั้น จำเป็นต้องมีมาตรฐานในการประเมินความน่าฟังปรารถนาของหลักการจากประสบการณ์ การนำไปปฏิบัติของบุคคลในสังคม โดยที่การประเมินนั้นจะไม่มีข้อสรุปที่ละเอียดประสพการณที่ เป็นความทุกข์ทรมานจากการนำหลักการนั้นไปใช้ของผู้ที่มีฐานะต้อยต่ำในทางสังคม หรือการตีความประสพการณที่มีความคลุมเครืออย่างผิดๆ ดังนั้น การพูดถึงความน่าฟังปรารถนาของหลักการทางศีลธรรม จึงเป็นการเชื่อมโยงระหว่างข้อตัดสินทางศีลธรรมกับประสพการณในลักษณะของความ เป็นเหตุผลบางอย่าง ที่ไม่ใช่เพียงการได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักการนั้นอย่างเพียงพอ ความเชื่อมโยงนี้ทำให้เห็นว่า บุคคลที่แตกต่างกันสามารถมีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับข้อตัดสินทาง

ศีลธรรม ถ้าเขาเป็นผู้มีเหตุผล แต่ทูลมินเห็นว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ โดยข้อเท็จจริงแล้ว คนเราไม่ใช่ผู้ที่มีเหตุผลอยู่เสมอ แม้แต่กรณีของการเสนอข้อคิดเห็นของตนเองก็มักจะไม่น่าสนใจต่อมาตรฐานในการประเมิน แม้ว่าเขาจะรู้ว่ามาตรฐานเหล่านั้น และมักยืนยันหรือกระทำไปตามหลักการ ซึ่งระดับของความเชื่อมั่นไม่เป็นสัดส่วนกับความน่าฟังปรารถนาของหลักการนั้น ซึ่งทูลมินเห็นว่า การที่จะใช้เหตุผล ทำให้ผู้ที่ไม่ยอมรับเหตุผลอยู่เสมอ ยอมรับข้อตัดสินของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีข้อสมมติว่า พวกเขาต้องเป็นผู้มีเหตุผล เป็นเรื่องที่ไร้สาระ เขากล่าวว่า "เป็นสิ่งที่ไร้สาระ และมีความเป็นพาราดีออกซ์ในตัวเองที่นักปรัชญาจะสมมติว่า เราต้องการสร้างข้อถกเถียงที่มีเหตุผลสักข้อหนึ่ง ซึ่งสามารถชักจูงผู้ที่ไม่มีความเชื่ออย่างทั้งหมด' เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเอง" (Toulmin 1950: 165) การเรียกร้องข้อสนับสนุนต่อจริยธรรมหรือศีลธรรม ก็เกี่ยวข้องกับความต้องการนี้

ทูลมินเห็นว่า การถามคำถาม "ทำไมบุคคลจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง" เหมือนกับการถามว่า ทำไมมรกตจึงมีสีเขียว หรือทับทิมจึงมีสีแดง ซึ่งดูเหมือนเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ แต่เมื่อพิจารณาตามตัวอักษรแล้ว ไม่มีคำตอบที่จะเสนอให้กับคำถามนี้ได้ ตัวคำถามเป็นเพียงการเสนอหลักความจริงบางอย่าง คือ สิ่งที่ต้องเป็นสิ่งที่ควรทำ และจากปัญหาที่เสนอไว้สองข้อข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความไม่ชอบด้วยเหตุผลของการถามคำถามนี้

ทูลมินเรียกคำถามประเภทนี้ว่า คำถามจำกัด ซึ่งเขาเห็นว่า โดยรูปแบบของคำถามเหล่านี้ เป็นการยืมรูปแบบของคำถามที่มีวิธีการใช้เหตุผลที่ใกล้เคียงกันมาใช้ แต่ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างที่โดยปกติแล้วจะทำภายในวิธีการใช้เหตุผลแบบนั้นอย่างเช่นคำถาม "ทำไมฉันจึงควรคืนหนังสือแก่จอห์น" ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของคำถามที่ใช้ในศีลธรรม วิธีการใช้เหตุผลของคำถามนี้เป็นการพิจารณาการกระทำ ซึ่งสามารถอ้างอิงกลับไปสู่หลักการใดหลักการหนึ่งของศีลธรรมได้ แต่คำถาม "ทำไมฉันจึงควรทำสิ่งที่ถูก" ไม่สามารถอ้างอิงกลับไปสู่หลักการใดทางศีลธรรมได้ เขาเสนอลักษณะเฉพาะ 3 ประการของคำถามประเภทนี้ดังนี้ (Toulmin 1950: 205-6)

1. คำถามที่ใช้ไม่ได้เสนอมาตรฐานของการตีความ รูปแบบของคำถามจะเสนอความหมายที่เป็นประเภทเดียวกัน แต่ในสถานการณ์ที่ถามคำถามนี้ไม่สามารถมีความหมายตามที่รูปแบบของคำถามต้องการเสนอ ดังนั้น รูปแบบของคำถามจึงอาจจะแฝงลักษณะส่วนตัวของผู้ถามอย่างเช่น อคติ ความเชื่อ ความต้องการส่วนตัว ฯลฯ และมีทางเดียวที่เราจะหาสิ่งนี้ให้พบได้ ก็โดยเข้าไปค้นหาสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคำถามนั้น

2. เมื่อตีความคำถามตามตัวอักษรแล้ว เราควรที่จะคาดหวังได้ว่า มีคำตอบหลายแบบที่เป็นทางเลือกได้ ซึ่งแต่ละแบบมีขอบเขตการประยุกต์ใช้ในกรณีจำกัด และตามวิธีการใช้เหตุผลโดยทั่วไป คำถามทุกคำถามจะมีคำตอบให้เลือกจำนวนหนึ่ง เช่น ระหว่างทฤษฎีสองทฤษฎี หรือการปฏิบัติทางสังคมสองแบบ หรือระหว่างข้อตัดสินทางศีลธรรมประการหนึ่ง กับอีกประการหนึ่ง อย่างไรก็ตาม "คำถามจำกัด" ไม่ได้เสนอทางเลือกจริง ๆ ใดที่เราจะเลือกได้ มีเพียงทางเลือกเดียวที่จะเป็นคำตอบของวิธีการใช้เหตุผลแบบนี้ คือ "ไม่ใช่ 'ความถูกต้อง' หรือหรือ

ที่คนคนหนึ่งควรจะทำ"

3. โดยรูปแบบแล้ว คำถามจำกัด ไม่ปฏิเสธการอนุมานเชิงเหตุผลอย่างโจ่งแจ้ง ซึ่งรูปแบบของคำถามมักจะเรียกร้องคำตอบบางชนิด แต่ไม่ว่าเราจะตอบหรือปฏิเสธที่จะตอบ ต่างก็ยิ่งทำให้ผู้ถาม รู้สึกว่ายังไม่พึงพอใจเท่าๆกันคือ ถ้าเราปฏิเสธที่จะตอบ ความต้องการของเขาก็มีต่อคำถามก็จะยังไม่ได้รับการตอบสนอง แต่ถ้าเราตอบ ก็จะไม่ใช้การยตีคำถามที่จะตามมาได้

เขาอธิบายลักษณะของคำถาม "ทำไมคนคนหนึ่งจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง" ซึ่งเป็นคำถามจำกัดดังนี้ (Toulmin 1950: 207-8)

1. รูปแบบของคำถามและสถานการณ์ของการถาม ไม่ได้กำหนดความหมายของคำถาม ในลักษณะซึ่งมันกำหนดความหมายของคำถาม เหมือนกับ "ทำไมฉันจึงควรคืนหนังสือนี้แก่จอห์น" ซึ่งทำให้เราไม่อาจเข้าใจได้ว่า ผู้ถามกำลังถามถึงอะไร

2. ไม่มีคำตอบอื่นที่จะเป็นทางเลือก อย่างที่มีในคำถามตามแบบที่ใช้ในจริยศาสตร์

3. กระนั้นคำถามนี้ยังคงเรียกร้องที่จะมีคำตอบทางจริยธรรมสักอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ว่าเราจะตอบอย่างไรก็ตาม จะมีคำถามต่อไปอีก และเป็นอย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

สถานการณ์ที่ทำให้คำถาม "ทำไมคนคนหนึ่งจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง" เป็นคำถามจำกัดคือ เราอาจจะอธิบายให้ผู้ถามฟังอีกครั้งว่า ความคิดเกี่ยวกับ "ความถูกต้อง" และ "การมีพันธะต้องปฏิบัติ" เกิดขึ้นได้อย่างไร โดยชี้ให้เห็นถึงรากเหง้าของคำเหล่านี้ ที่ทำให้ข้อความ "บุคคลควรกระทำสิ่งที่ถูกต้อง" เป็นหลักความจริงอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับ "คนคนหนึ่งควรทำสิ่งที่เขาควรทำ" แต่ถ้าเขายังคงไม่พึงพอใจกับคำตอบนี้ และยืนยันคำถามของเขาเพื่อที่จะได้คำตอบที่แท้จริง คำถามของเขาก็จะเข้าลักษณะ 3 ประการข้างต้นของคำถามจำกัด

ทูลมินเสนอว่า สิ่งที่ทำให้คำถามจำกัด ยังคงแสดงความหมายของคำถามอยู่ ไม่ใช่คำถามซึ่งพิจารณาตามตัวอักษร หากแต่เป็นแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของผู้ถาม ซึ่งอาจเป็นอคติหรือความต้องการที่อยู่เบื้องหลังคำถามนั้น การที่จะตอบคำถามนี้ จึงต้องพิจารณา ความต้องการที่อยู่เบื้องหลังหรือมีเช่นนั้น ก็พิจารณาคำถามนี้ในฐานะของการอุปมาอุปมัย ซึ่งความหมายที่ต้องการสื่อไม่ได้เป็นไปตามตัวอักษร เขากล่าวว่า "แต่ถ้าผู้ถามคำถามนี้ ยืนยันความต้องการ ที่เป็นคำตอบตามตัวอักษร และเป็นคำตอบทั่วไปที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวของคำถามนี้ ก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้ได้อีก" (Toulmin 1950: 208)

กล่าวโดยสรุปแล้ว ทูลมินได้เสนอข้อวิจารณ์ต่อคำถาม ทำไมคนคนหนึ่งจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้องไว้สองประการ 1. คำถามนี้เป็นการกล่าวถึงหลักความจริงอย่างหนึ่งคือ สิ่งที่ต้องเป็นสิ่งที่ควรทำ แต่โดยโครงสร้างของประโยคได้นำเอารูปแบบการใช้เหตุผลที่ใกล้เคียงกันมาใช้ เมื่อพิจารณาตามความหมายของข้อความ ไม่สามารถเสนอทางเลือกอื่นที่ไม่ขัดแย้งในตัวเองได้ กระนั้น รูปแบบประโยคก็ดูเหมือนไม่ปฏิเสธการตัดสินใจทางเหตุผล 2. ถ้าผู้ถามคำถามนี้ยังคงยืนยันความต้องการคำตอบ คำตอบของคำถามนี้จะอยู่นอกขอบเขตการใช้เหตุผลซึ่งอาจจะเป็นเรื่องอื่น เช่น ความศรัทธา

สำหรับข้อวิจารณ์ประการแรก เราอาจกล่าวได้ว่าทูลมินจำกัดการพิจารณาของตนเอง อยู่ในขอบเขตบางอย่างกล่าวคือ ถ้าเรายอมรับว่า สิ่งที่ถูกต้องคือสิ่งที่ควรทำ เป็นความจริงอย่างหนึ่งสำหรับเรา เราไม่เพียงแต่ยอมรับความจริงบางอย่าง แต่กำลังยอมรับทัศนะที่กำหนดแก่เราว่า ควรทำในสิ่งที่ถูกต้อง หรือที่เรียกว่าทัศนะทางศีลธรรม ปัญหานี้จะนำมากล่าวอีกครั้งหนึ่ง แต่ถ้าหากจะพิจารณาปัญหาที่ทูลมินเสนอเป็นเพียงปัญหาในระดับภาษา ที่นัยทางพันธะเป็นผลที่ตามมาทางตรรกวิทยาของความถูกต้อง และยืนยันว่าสิ่งที่ถูกต้องคือสิ่งที่ควรทำ เป็นความจริงทางด้านภาษา ข้อวิจารณ์ที่เขาเสนอก็คงจะไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับปัญหาที่ถกเถียงกันอยู่ ภายใต้คำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" ที่ถกเถียงกันอยู่

สำหรับข้อวิจารณ์ประการที่สอง ถ้าเป็นที่ยอมรับได้ว่าคำถาม ทำไมบุคคลจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง สามารถถามได้ ในฐานะคำถามที่เรียกร้องข้อสนับสนุนทางเหตุผลต่อการยอมรับทัศนะทางศีลธรรม ซึ่งเป็นตัวกำหนดว่า ควรทำสิ่งที่ถูกต้อง และถ้าเป็นความจริงว่ามีทัศนะอื่น เช่น ทัศนะที่ยึดผลประโยชน์ส่วนตัว ทัศนะทางสุนทรียศาสตร์ ฯลฯ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจหรือการกระทำของมนุษย์ ไม่น้อยไปกว่าทัศนะทางศีลธรรม และบางครั้งก็ขัดแย้งกับทัศนะทางศีลธรรมเมื่อทัศนะทางศีลธรรมหรือทัศนะอื่นเหล่านี้ ไม่ได้มีความหมายเท่ากับสิ่งที่มีเหตุผลที่จะยอมรับความต้องการต่อข้อสนับสนุนทางเหตุผลในการเลือกทัศนะใดทัศนะหนึ่ง ก็เป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผล จากเงื่อนไขเหล่านี้สามารถกล่าวได้ว่า คำถาม "ทำไมบุคคลจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง" ไม่ได้เป็นคำถามจำกัดตามที่ทูลมินเสนอ กล่าวคือ 1. คำถามนี้สามารถเสนอความหมายในการตีความที่ชัดเจนคือ ถามว่า มีเหตุผลหรือไม่ที่จะยอมรับทัศนะที่ว่าควรทำสิ่งที่ถูกต้อง 2. สามารถเสนอทางเลือกให้พิจารณา คือ โดยเหตุผลแล้ว ควรยอมรับทัศนะทางศีลธรรมหรือทัศนะที่ยึดผลประโยชน์ส่วนตัว 3. ถ้ามีข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การยอมรับทัศนะทางศีลธรรมมีเหตุผลมากกว่าการยอมรับทัศนะที่ยึดติดกับผลประโยชน์ส่วนตัว ฉันก็จะยอมรับทัศนะทางศีลธรรม

จากการศึกษาปัญหาของการถามคำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" เราได้พบว่า มีรูปแบบของคำถามนี้บางรูปแบบที่ไม่สามารถถามได้อย่างมีความหมาย เช่น ตามนัยทางศีลธรรมแล้ว ฉันควรเป็นคนมีศีลธรรมหรือไม่ หรือ ทำไมฉันจึงควรทำในสิ่งที่ฉันควรทำ และมีความต้องการบางอย่าง ซึ่งเมื่อถามด้วยคำถามนี้แล้ว ไม่สามารถถามได้อย่างมีความหมายได้ เช่น ความต้องการต่อข้อพิสูจน์ทางเหตุผล ที่จะทำให้เกิดนัยเชิงพันธะทางศีลธรรม แต่อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดต่างๆ เหล่านี้ ถ้าไม่เกิดจากรูปแบบของคำถามที่โดยความหมายของคำที่ใช้เป็นสิ่งที่จริงในตัวเอง ก็เป็นคำถามที่มีนัยทางศีลธรรม ซึ่งพิจารณาได้จากรูปแบบ หรือจากคำตอบสุดท้ายของคำถามข้อจำกัดเหล่านี้ไม่ใช่ข้อจำกัดที่จำเป็นของการถามคำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" ซึ่งผู้ถามสามารถเสนอแนะหรือรูปแบบอื่นที่ทำให้คำถามนี้มีความหมายได้ ความหมายสำคัญที่นักปรัชญาหลายคนเสนอก็คือ การถามคำถามนี้ในฐานะที่เป็นคำถามเชิงเหตุผล กล่าวคือ คำตอบสุดท้ายของคำถามแสดงนัยของความเป็นเหตุผลต่อสิ่งที่คำถามนี้ถามถึง ในที่นี้จะนำเสนอการตีความปัญหาโดยความคิดของไค นิลสัน

โด นิลสัน ในบทความเรื่อง "Why Should I be Moral? Revisited" ปี ค.ศ. 1984 วิจารณ์ข้อปฏิเสธประการหนึ่งที่มีต่อการถามคำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" ในลักษณะที่คล้ายกับปัญหาที่ฟริชาร์ด เสนอ คือการทำความเข้าใจปัญหาในรูปของคำถามที่ว่า "ทำไมฉันจึงควรทำสิ่งที่ถูกต้อง" ตามความเข้าใจนี้ ถ้าคนคนหนึ่งเข้าใจว่าการกระทำอย่างไหนถูก การกระทำอย่างไหนผิด ก็เป็นสิ่งที่ไร้สาระที่จะกลับมาถามว่า ทำไมถึงควรทำสิ่งที่รู้แล้วว่าถูก หรือควรหลีกเลี่ยงสิ่งที่ผิด การกระทำสิ่งที่ถูกเป็นสิ่งที่ควรทำ และจำเป็นต้องทำ หรือพยายามที่จะทำ นิลสันเห็นว่า ความเข้าใจเช่นนี้ เป็นการยอมรับทัศนะทางศีลธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความรู้ ให้อำนาจ การกระทำไหนถูก หรือเป็นการกระทำที่เป็นข้อเรียกร้องทางศีลธรรม และเป็นเหตุผลที่เพียงพอสำหรับการกระทำนั้น ถ้าปัญหาประการนี้เป็นเพียงปัญหาหรือความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากการยอมรับทัศนะทางศีลธรรม เราในฐานะปัจเจกบุคคลสามารถถามได้ว่า ทำไมถึงควรยอมรับทัศนะทางศีลธรรมนั้น นิลสันกล่าวว่า "ผู้ที่กำลังถามปัญหานี้ สามารถเข้าใจเป็นอย่างดีว่า จากทัศนะทางศีลธรรมแล้ว ข้อความ 'ฉันควรทำสิ่งที่ฉันได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้วว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้อง' เป็นข้อความวิเคราะห์ (analytic) หรืออย่างน้อยก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่ในอีกชั่วขณะหนึ่งก็ทำทนายว่า เขาสามารถขี้ออกมาได้อย่างสมบูรณ์ว่า เขาสนใจเรื่องต่างออกไปจากศีลธรรม (เช่น ความสวยความงาม หรือสิ่งที่ประโยชน์ส่วนตัวของเขา) และกำลังถามว่า ทำไมถึงยอมรับทัศนะทางศีลธรรมนั้นทั้งหมด" (Nielson 1984: 83) คำถามที่ยกขึ้นมาี้ เป็นคำถามที่ตั้งขึ้นเพื่อเรียกร้องเหตุผล ที่จะเป็นข้อสนับสนุนทางเหตุผลต่อการรับผิดชอบทางศีลธรรม จากข้อเสนอนีลสันแสดงให้เห็นว่า เราสามารถถามคำถาม "ทำไมฉันจึงควรเป็นคนมีศีลธรรม" ได้อย่างมีเหตุผล ด้วยคำถามที่พื้นฐานที่สุดคือ ทำไมฉันถึงควรยอมรับทัศนะทางศีลธรรม ซึ่งในบทต่อไป จะศึกษาคำตอบของนักปรัชญาต่างๆที่มีต่อคำถามนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย